

POUTNÍK

ROČNÍK XXV
ŘÍJEN 2021

HOŘANŮ ŽERMANŮ - MARIEHOLE HORA
POUTNÍ KOSTEL - NAROZENÍ P. MARIE

JAKUBOVICE SV. ANTONÍN

BRANÍ ŽERMANŮ SV. JIŘÍ

PETROVICE SV. FRANTIŠEK VAVŘELET

VERAŽOVICE SV. JÁN KŘTIEL

Mons. Charles Daniel Balvo, apoštolský nuncius na pouti 12. 9. na MH

Návštěva bývalých farníků z Červeného Kostelce (9. 9. 2021)

Katecheze pro děti (5. 7. 2021)

CÍRKEVNÍ A OBČANSKÝ KALENDÁŘ – ŘÍJEN 2021

1.	pá	sv. Terezie od Dítěte Ježíše		Igor
2.	so	svatí Andělé strážní		Olivie, Oliver
3.	ne	sv. Diviš Aeropagita	27. v mezidobí	Bohumil
4.	po	sv. František z Assisi		František
5.	út	sv. Palmác; sv. Faustýna Kowalská		Eliška
6.	st	sv. Bruno		Hanuš
7.	čt	Panna Maria Růžencová		Justýna
8.	pá	sv. Pelagie		Věra
9.	so	sv. Dionýsius a druhové; sv. Jan Leonardi		Štefan, Sára
10.	ne	sv. Paulin	28. v mezidobí	Marina
11.	po	sv. German		Andrej
12.	út	sv. Radim		Marcel
13.	st	sv. Romulus		Renáta
14.	čt	sv. Kalist I.		Agáta
15.	pá	sv. Terezie od Ježíše		Tereza
16.	so	sv. Hedvika; sv. Markéta Marie Alacoque		Havel
17.	ne	sv. Ignác Antiochijský	29. v mezidobí	Hedvika
18.	po	sv. Lukáš	svátek	Lukáš
19.	út	sv. Izák Jogues a druhové		Michaela
20.	st	sv. Vitalis		Vendelín
21.	čt	sv. Hilarion; bl. Karel Rakouský		Brigita
22.	pá	sv. Marie Salome		Sabina
23.	so	sv. Jan Kapistránský		Teodor
24.	ne	sv. Antonín Maria Klaret	30. v mezidobí	Nina
		výročí posvěcení kostela v Jakubovicích		
25.	po	sv. Kryšpín		Beáta
26.	út	sv. Rustik		Erik
27.	st	sv. Evarist		Šarlota, Zoe
28.	čt	svatých Šimona a Judy		státní svátek
29.	pá	sv. Narcis; bl. Restituta Kafková		Silvie
30.	so	sv. Marcel		Tadeáš
31.	ne	sv. Wolfgang ±☉	31. v mezidobí	Štěpánka

POUŽITÉ FOTOGRAFIE:

Titulní strana, str. 6 a 19: Poutní slavnost na Mariánské Hoře; foto P. Langer

Str. 2 a 16: Návštěva bývalých farníků z Červeného Kostelce; foto F. Mareš

Str. 2: Katecheze pro děti v kapli sv. Barbory; foto T. Bednář

Poslední strana: Ministrantská schůzka; foto F. Mareš

POUTNÍKOVO POSELSTVÍ**MARIÁNSKÁ POUŤ – KÁZÁNÍ APOŠTOLSKÉHO NUNCIA (MARIÁNSKÁ HORA 12. 9. 2021)**

Draží bratři a sestry, nejprve bych rád vyjádřil svůj dík vašemu panu faráři, Otci Janu Lukešovi, za laskavé pozvání, abych jako hlavní celebrant předsedal této mši svatě slavené ke cti Panny Marie.

Srdečně zdravím všechny farníky zde shromážděné a s potěšením využívám této příležitosti, abych pozdravil také představitele občanského života a samosprávy a ostatní vážené hosty.

Už dříve, v loňském roce, jsem měl příležitost navštívit Mariánskou Horu při jednom výletu s řeholními sestrami z naší komunity na Apoštolské nunciatuře, které jsou ze Společnosti Sester Ježíšových. Jak asi víte, jejich zakladatel, Otec Robert Kunert (z Tovaryšstva Ježíšova), s nímž jsem se mohl setkat krátce před jeho smrtí, se narodil a vyrůstal v nedaleké Dolní Čermné.

Priznávám, že jsem rád, že jsem nebyl tím, kdo měl číst dnešní úryvek evangelia. Nejde přitom o cvičení četby starozákonních jmen; tento text se čte dvakrát v liturgickém roce, jednou právě v den svátku narození blahoslavené Panny Marie a podruhé sedmnáctého prosince, na začátku druhé části adventního času, v rámci přípravy na oslavu Narození našeho Pána, Ježíše Krista, Syna Božího a syna Mariina.

Jistě je zajímavé, že evangelní text je propojen dvojími narozeninami, nejprve narozením Panny Marie a pak Ježíšovým. Narození dítěte je jedním z nejdůležitějších okamžiků v životě rodiny. Dítě je plodem lásky otce a matky a nositelem začátku nového života v rodině. Lidé často diskutují nad tím, komu je narozené dítě podobné, hovoří o jeho budoucnosti a o všem dobrém, co v důsledku jeho příchodu na svět může nastat.

Zůstává skutečností, že oslavu narození dítěte Ježíše (Vánoce) provází mnoho různých tradic, ale o Mariině narození není známo prakticky nic, tedy kromě toho, že se uskutečnilo. Pouze z jiných zdrojů pak lze vyvodit něco o Mariině postavě a o smyslu jejího narození.

Když se Marii zjevil archanděl Gabriel, žádal od ní, aby přijala něco, co stálo mimo běžnou lidskou zkušenost. Bezpočtu žen bylo matkami, které porodily své děti. Od ní se žádalo, aby se stala matkou Syna Nejvyššího Boha. Maria v té chvíli nemohla mít konkrétní představu o tom, co to pro ni ve skutečnosti mělo znamenat, protože to nemohla srovnávat s žádnou jinou zkušeností mateřství. I přesto návrh ochotně přijala a vyjádřila s ním svůj plný souhlas, když řekla: „Ať se mi stane podle tvého slova“.

Tento druh odpovědi, tato otevřenost vůči všemu tomu, co se od ní žádalo, mohly vycházet jedině z hluboké znalosti Boha a z důvěry v něho, tedy postojů, které ji provázely od okamžiku jejího narození a dětství.

Svatý Jan Damašský, který je považován za posledního z řeckých otců církve, byl zvláštním způsobem ve zbožnosti oddán blahoslavené Panně Marii a jeho spisy měly

velký vliv na utváření učení církve o její roli v dějinách spásy a o jejím životě, zvláště pak o jejím nanebevzetí.

Pokud šlo o její narození a o roli, kterou při něm hráli její rodiče, tedy svatý Jáchym a Anna, napsal: „Blažená dvojice, Jáchyme a Anno, zcela bez poskvrny! Podle plodu vašeho těla vás poznáváme, jak kdysi řekl Pán: *Poznáte je po jejich ovoci*. Zvolili jste si způsob života, jaký byl milý Bohu a hodný té, která z vás vzešla... Bůh vám za to dal to, co přírodu překonává: přivedli jste na svět Boží Rodičku... dceru vznešenější, než jsou andělé, ano, samu Královnu andělů. Maria, ty dívko nejsličnější a nejlíbeznější, dcero Adamova a Matko Boží!“

S jistotou můžeme uzavřít a říci, že Maria vyrůstala v rodině a domácnosti, ve které byla základní hodnotou láska k Hospodinu. Díky znalosti toho, jak Hospodin jednal v dějinách, Maria mohla vědět, že si k naplnění svých záměrů často volil lidi, kteří byli považováni za nepatrné a poslední, aby se právě oni stali nástroji jeho vůle a jednání. Naučila se spoléhat na Boha a v důsledku toho přijala, co od ní Bůh žádal, aby učinila.

Svatý Ondřej Krétský, který byl znám jako autor mnoha hymnů, včetně některých sepsaných ke cti blahoslavené Panny Marie, napsal, že „tato slavnost, kořenící v narození Bohorodičky, je předehtou, přičemž jejím závěrečným aktem a vyústěním je z Boží vůle spojení Slova s Tělem. Dnes se narodila Panna, zamýšlená, utvořená a připravená, aby se mohla stát matkou Krále všech věků, Matkou Boží“.

Role Marie, jakožto Matky Boží, je jedinečná, a proto nemůže být nikým jiným napodobena. To, co můžeme a máme napodobit, je její láska k němu a důvěra v něj, a v návaznosti na to i my máme zůstat otevřenými k čemukoli, co by od nás Bůh žádal a odpovědět podobně jako ona, dát svůj souhlas a odevzdat své životy k dispozici Bohu pro jeho plány.

Evangelní text hovoří také o úkolu svatého Josefa. Toho, co víme o něm, je ještě méně než o blahoslavené Panně Marii. Nicméně i on souhlasil s tím, co od něj bylo požadováno, přijal k sobě, jako svou manželku, Marii, která počala dítě skrze Ducha svatého. Podobně jako ona ani on nemohl znát plný dopad role, které se podle požadavku měl ujmout, ale jako spravedlivý muž, který znal a miloval Boha, také on svým ano souhlasil s Božím záměrem.

Jak napsal papež František ve svém apoštolském listě *Patris Corde*, kterým letošní rok vyhlášoval rokem svatého Josefa: „Velikost svatého Josefa spočívá v tom, že byl Mariiným snoubencem a Ježíšovým otcem. Stal se tak »služebníkem všeobecného záměru«, jak říká svatý Jan Zlatoústý.

Svatý (papež) Pavel Šestý konstatuje, že Josefovo otcovství se konkrétně vyjadřovalo v tom, že: »ze svého života učinil službu a oběť ve prospěch tajemství Vtělení a s ním spojeného vykupitelského poslání, že uplatnil svou legitimní autoritu vůči Svaté rodině, aby jí daroval sebe sama, svůj život a svoji práci; že přetavil svoje lidské povolání v rodinnou lásku skrze nadlidské obětování sebe, svého srdce a všech schopností, v lásku danou do služby Mesiáše, který vyrůstal v jeho domě« (PC 1).

V každé situaci svatý Josef dokázal vyslovit své vlastní „fiat“ (staň se) jako Maria při Zvěstování a Ježíš v Getsemanech.

Svatý Josef jako hlava rodiny učil Ježíše být poslušný rodičům (srovnej Lukáš 2,51), podle čtvrtého Božího přikázání (srovnej Exodus 20,12).

Během let svého skrytého života v Nazaretě se Ježíš v Josefově škole učil plnit Otcovu vůli. Tato vůle se mu stala každodenním pokrmem (srovnej Jan 4,34). I v té nejtěžší chvíli svého života, v Getsemanské zahradě, Ježíš upřednostnil Otcovu vůli před svou a stal se tak „poslušným až k smrti, a to k smrti na kříži“ (Filipanům 2,8). Autor listu Židům proto uzavírá, že Ježíš „se naučil svým utrpením poslušnosti“ (Židům 5,8). „Ze všech těchto událostí plyne, že Bůh vyzval »svatého Josefa, aby přímo sloužil osobě i poslání Ježíše vykonáváním svého otcovství«: vlastně tím způsobem Josef spolupracuje v plnosti času na velkém tajemství vykopení a je vpravdě služebníkem spásy“ (PC 3).

Stejně jako v případě blahoslavené Panny Marie, také Josefova role zůstává nenapodobitelná; je ale pro nás příkladem rozhodného a vynalézavého muže, který miloval Boha a v něj skládal všechnu svou důvěru. Snažme se napodobovat jeho statečnost, abychom dokázali být otevřenými ke všemu, co od nás Bůh žádá a abychom stejně jako on odpověděli přitakáním a odevzdáním svých životů Bohu, pro naplnění jeho plánů. Amen.

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

PATRIS CORDE (otcovským srdcem) o **svatém Josefu a jeho lásce k Ježíši**
Apoštolský list papeže Františka u příležitosti 150. výročí vyhlášení svatého Josefa za „Ochránce všeobecné církve“ z 8. prosince 2020; výňatek devátý

Otcovství, které nepodlehne pokušení žít životem dětí, otevírá vždycky netušené prostory. Každé dítě v sobě vždycky nosí tajemství, je originálem, který se vyjeví jen za pomoci otce, jenž respektuje jeho svobodu. Otce, který si je vědom, že svoji výchovatelskou činnost skončí a svoje otcovství žije v plnosti, až se stane „zbytečným“, až zjistí, že potomek je autonomní a ubírá se cestou života sám; až se ocitne v situaci Josefa, který vždycky věděl, že ono Dítě nebylo jeho, ale jednoduše mu bylo svěřeno do péče. To je v podstatě to, co dává na srozuměnou Ježíš slovy: »Nikomu na zemi nedávejte jméno „otec“, jenom jeden je váš Otec, a ten je v nebesích« (Mt 23,9). Pokaždé, když jsme v situaci, kdy vykonáváme otcovství, musíme si vždycky připomínat, že nikdy nejde o výkon vlastnictví, nýbrž o „znamení“, odkazující k vyššímu otcovství. V jistém smyslu jsme všichni vždycky v Josefově situaci, jsme stínem jediného nebeského Otce, který »dává vycházet svému slunci pro zlé i dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým« (Mt 5,45), stínem, který sleduje Syna.

»**Vstaň, vezmi dítě i jeho matku**« (Mt 2,13), říká Bůh svatému Josefovi. Účelem tohoto apoštolského listu je vzrůst lásky k tomuto velkému Světcí a pobídka, abychom prosili o jeho přímmluvu a napodobovali jeho ctnosti a jeho rozlet. Specifickým posláním Světců totiž není jen poskytování záruk a milostí, nýbrž přímmluva za nás před Bohem, jako to činili Abraham²⁶⁾ a Mojžíš²⁷⁾ a jako to činí Ježíš »jediný prostředník« (1 Tim 2,5), který je u Boha Otce naším »přímmluvcem« (1 Jan 2,1), jenž »je stále živ, aby se za nás přímmlouval« (Žid 7,25; srov. Řím 8,34). Svátí pomáhají všem věřícím „ke svatosti a k úsilí o dokonalost ve svém stavu“²⁸⁾. Jejich život je konkrétní důkaz, že je možné žít podle evangelia. Ježíš řekl: »Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem« (Mt 11,29), a oni jsou také příkladem života hodného následování. Svátý Pavel vybízí doslova: »Buďte takoví, jakým jsem já!« (1 Kor 4,16)²⁹⁾. Svátý Josef to říká svým výmluvným ztišením

Tváří v tvář tolika světcům a světicím se svátý Augustin táže: „Ty nedokážeš to, co tihle muži a tyhle ženy?“ A tak dospěl k definitivnímu obrácení, když zvolal: „Pozdě jsem si tě zamiloval, krásno tak starobylá i tak nová.“³⁰⁾

Nezbývá než úpěnlivě prosit svatého Josefa o milost milostí: o svoje obrácení.

Jemu adresujeme svoji prosbu:

Zdráv buď, ochránce Vykupitele a snoubenče Panny Marie.

Tobě Bůh svěřil svého Syna, v tebe doufala Maria.

S tebou se Kristus stal člověkem.

Svátý Josefe, ukaž se otcem i nám, veď nás cestou života.

Vypros nám milost, milosrdenství a odvalu a braň nás před vším zlem. Amen.

*V Římě u sv. Jana na Lateránu, 8. prosince 2020, v osmém roce mého pontifikátu.
 František*

²⁶⁾ srov. Gn 18,23-32. ²⁷⁾ srov. Ex 17,8-13; 32,30-35. ²⁸⁾ Lumen gentium, 42.

²⁹⁾ srov. 1Kor 11,1; Flp 3,17; 1Sol 1,6. ³⁰⁾ Vyznání 8,11,27; 10,27,38.

SNAŽME SE ZAMYSLET 29

Otec Josef Scott byl vysvěcen na kněze v prokatedrále na svátek svatých Petra a Pavla roku 1932 a sloužil svou první mši druhý den v klášterní kapli; jeptišky jej o to žádaly, poněvadž k nim chodil jako malý chlapec do první třídy. Na oltáři a kolem oltáře bylo plno lilí a růží a u brány byly vztyčeny vlajky Jindřicha IV., Františka I. a Johanny z Arcu, neboť jeptišky neměly rády trikoloru od té doby, co byly z Francie vyhnány mnišské řády. Děvčata z prvních tříd měla jít k prvnímu přijímání, sám biskup měl kázat, a Matka Leclercová propašovala bez vědomí velebné Matky až na kůr k varhanám papouška, neboť si myslila, že ani tomu ptákovu se nesmí bránit, aby se zúčastnil takové vzácné slavnosti, když slouží první mši novosvěcený kněz.

Biskup a monsignore O'Duffy a kanovník Bonnyboat i Smith se sešli v sakristii a pomáhali páteru Scottovi, když si oblékal těžký červený ornát, který kdysi nosil farář Arský, zvaný teď svatý Jan Vianney, a který jeptišky schválně vyndaly k té příležitosti ze svého pokladu. Jakmile vstoupili do kaple, začla hrát Matka Leclercová *Ecce Sacerdos Magnus* (Hle, velekněz). Bylo dobře, že znala noty z paměti, protože plakala tolik, že neviděla na papír; děti však neznaly dobře slova, protože se jim učily teprve minulý týden, a docela se pomátly, když došly k místu *non est inventus similis illi, qui consenaret legem Excelsi* (nebyl nalezen jemu podobný, který by zachovával zákon Nejvyššího), avšak Matka Leclercová měla za to, že na tom tak nezáleží, protože Pán Bůh to slyší stejně dobře. Když procházeli kněží kostelem, rozdával biskup napravo nalevo drobné křížky, neboť byl jejich otec v Bohu, jejich moudrý a dobrý velekněz.

Po evangeliu, v kterém se čtla příhodná rada: „Aj, já vás posílám jako ovce mezi vlky. Buďte tedy opatrní jako hadová a prostí jako holubice“ sestoupil páter Scott a biskup začal kázání. „Kněz, který dnes slouží svou první mši, a děti, které mají ponejprv dostat svaté přijímání z jeho rukou, musejí být pamětlivi, že zázrak Nejsvětější Svátost, v níž přichází Ježíš opět a opět jako vanutí čistého bílého větru, je mnohem větší zázrak než vynález vlaku a aeroplánu a bezdrátové telegrafie. Trvání tohoto zázraku po všechny věky bylo zajištěno svátostí svěcení kněžstva, kterou jsou svěceni biskupové a kněží a jáhnové a zřizování pro dílo Boží. Nežli vstoupil Náš Pán na nebesa, dal apoštolům nejenom moc, aby odpouštěli hříchy a proměňovali chléb a víno v jeho Tělo a Krev, jak to učinil On sám při poslední večeři, ale i odevzdávali tuto svatou moc jiným tak, aby svátosti mohly pronikat do nových a nových zemí a do pustin, aby přečkaly krále a královny, kteří stárnou a umírají, aby přečkaly i papeže, aby se tak říkajíc sunuly nad okny pomíjivých říší a království a republik jako překrásný řetěz ze stříbra a ze zlata. Ten řetěz je znám teologům pod jménem apoštolská posloupnost. A pokaždé, když biskup světit nového kněze, duje z nebes veliký dech Ducha svatého, který vnuká duši svěcencově právě takovou moc, jakou vydechl náš Pán na apoštoly, když jim rozkázal, aby šli a učili všechny národy, cokoliv jim on přikázal.“

Otec a matka pátera Scotta měli první přijmout svaté přijímání z rukou mladého kněze, neboť především oni ho darovali Bohu. Pan Scott byl oblečen ve svou

tramvajáckou uniformu, protože musil jít hned potom přehazovat výhybky, ale jeho žena měla na hlavě nový klobouk, celý žlutý a zelený a červený a modrý. Potom přišli bratři a sestry pátera Scotta jako stupínky od schodů a potom ostatní děti v roztomilých bílých šatech a potom jeptišky s vážnými tvářemi a zkříženými rukama. Naposledy přišla mladá tmavovlasá dáma, v níž kanovník Smith poznal Elvíru Sarnovou teprve když bylo po všem.

Elvíra nezapomněla v Americe na kostel Nejsvětějšího Jména, když si tam vydělávala bohatství hrou ve filmech, jejichž tituly nezněly příliš hlubokomyslně. Dala kanovníku Smithovi šek na pět tisíc liber, aby mohl postavit skutečný kamenný kostel, poněvadž v starém plechovém se už začaly objevovat trhliny. Kanovník jí děkoval a řekl, že postaví nejprve svatostánek, protože to je nejdůležitější. Přinesla mu také šestero bohoslužebných rouch ve všech liturgických barvách a nezapomněla ani na růžovou pro neděle Laetare a Gaudete. Za to byl kanovník velmi vděčen, neboť jeho zelený ornát s beránkem na zadní straně, který vypadal zdálky jako kůň, už velmi vybledl. Elvíra nezapomněla ani na jeptišky v klášteře a koupila i pro ně bohoslužebná roucha, bílé, červené, zelené a černé a zlatou monstranci, posázenou rubíny a safíry. Pozvala také kanovníka na oběd do hotelu Carlton, neboť prý by si s ním ráda promluvila od srdce k srdci.

Kanovník Smith nebyl v hotelu Carlton už pět let, od té doby, co tam šel zaopatřovat umírajícího portugalského generála, a hotelová hala na něho dělala dojem velmi světácký. Postávaly tam namalované mladé ženy s kabáty přehozenými volně přes ramena a kouřily cigarety s takovými grimasami, jako by dělaly něco velmi složitého a velmi bezbožného. Mužové, kteří byli v jejich společnosti, měli vesměs bezvýrazné tváře a široké kalhoty a švédské střevíce a bavili se o tom, jaký tip jim dal jockey od dostihů a jaké báječné časy měl starý Charlie v Monty. Protože kanovník byl zvyklý vídat hřích a marnost jenom z kazatelny a ze zpovědnice, byl poněkud vyděšen, když se s nimi setkal na stejném koberci, a aby si je nemusel prohlížet příliš zblízka, obrátil se ke stánku s knihami, na kterém ležely hromady „Magnoliové ulice“ a „Pramene“.

pokračování příště; z knihy B. Marshalla Plná slávy vybral -zj-

Secesní lampa

Secesní lampa z barevných sklíček; vedle ní stojí staříčkový hrníček.

Secesní lampa z barevných sklíček; barvami hýří ve svitu svíček.

Když noc se vplíží a den jde spát, lampa se rozzáří a začne hrát.

Barevná lampa na bílém stolečku pohádky vypráví křehkému hrnečku.

Secesní lampa, hrníček z filigránu své noční hovory končí až ránu.

Zažily spolu vzestup i pád. Snad ještě století budou tu stát.

Pavlaína Rösslerová

HISTORICKÉ OKÉNKO

REPRESE PROTI CÍRKVI, HIERARCHII, KNĚŽÍM A VĚŘÍCÍM (ZÁVĚR ČTYŘDÍLNÉHO SERIÁLU)

Proticírkevní politika KSČ měla dalekosáhlé důsledky pro všechny věřící, kněze, dokonce i na lidi, kteří projevíli církvi pouhé sympatie. Děti, které navštěvovaly výuku náboženství, která byla kontrolovaná, se nedostávaly na vysoké školy nebo na lukrativní učební obor, který si vybraly. Rodiče si pak ředitelé brali na pohovor. Místní organizace KSČ pak sama rozhodla, kam dítě zařadí. Učitelé a učitelky museli z donucení zastrašovat rodiče, kteří podali dětem přihlášku na náboženství a měli jim to rozmlouvat. Kdo nebyl v dětské organizaci Pionýr a pak v Československém svazu mládeže, měl zavřené dveře pro studium na vysoké škole, někdy i na odborné střední škole. Děti živnostníků, drobných podnikatelů a intelektuálů se těžko dostávaly na SOŠ a VŠ. Vždy záleželo na kádrovém posudku MO KSČ dodaného škole.

Mnoho mladých mužů z naší vesnice muselo „sloužit“ na doporučení místních orgánů KSČ a MNV při vojenské základní službě u PTP (Pomocné technické prapory – útvary beze zbraní). Z naší obce jich bylo 9, někteří byli dokonce označeni „MUKL“ – muž určený k likvidaci.

Občané jdoucí do kostela a na faru byli sledováni a informace o nich byla předávána místním funkcionářům KSČ; ti ji pak po vyhodnocení postupovali okresnímu církevnímu tajemníkovi. Kněz nesměl vykonávat nic víc, než umožněnou výuku náboženství ve škole a bohoslužby v kostele. Kázání byla kontrolovaná. Při žádné větší akci v kostele (poutě a svátky) nesměl chybět dohled církevního tajemníka. Kněžím, kteří nebyli totalitní moci vhod, zvláště když pracovali s mládeží a byli oblíbeni, byl sebrán tzv. státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti. Takový kněz nesměl kněžsky působit a těžko sháněl i civilní zaměstnání. Pokud byl kněz napomenut církevním tajemníkem a neuposlechl, byl mnohdy i žalářován pro „maření dozoru státu nad církvemi“ (tzv. „mařena“). V mírnějším případě byl přesunut do někde do vymírající farnosti v pohraničí. Kněz ve službě nesměl vypomáhat v jiné farnosti bez souhlasu církevního tajemníka. Prakticky nesměl dělat nic bez jeho souhlasu. Veškeré velmi omezené aktivity farářů musely být oznamovány a schváleny úřadem všemocného církevního tajemníka a teprve podle jeho libovůle byly povoleny, nebo zakázány. Církevní tajemníci měli prakticky neomezenou moc nad církvemi, farnostmi a kněžími ve svém rajonu. Generální vikáři diecézí byli jen poslušnými vykonavateli jejich příkazů. Kněží byli církevními tajemníky verbováni do Mírového hnutí katolického duchovenstva (MHKD, později přejmenovaného podle encykliky Pavla VI. na „Pacem in Terris“ (PiT), za určité výhody. Kolaborující kněží měli proti ostatním kněžím pak tyto výhody prakticky ve všem včetně platů. Mnohdy se snížili i k donášení na spolubratry v kněžské službě.

Všichni biskupové byli internováni, nové biskupy vláda nedovolila vysvětit a tak diecézím vládli mnohdy kolaborující kněží z PiT, dosazení KSČ do funkcí

generálních vikářů. Ti pak museli poslušně „spolupracovat“ s režimem, třeba i proti zájmům církve.

Přijímání uchazečů do jediného kněžského semináře v Litoměřicích, kam byli dosazeni komunističtí komisaři, bylo značně omezené; pro každý školní rok bylo určeno, kolik se smí přijmout uchazečů. Ti museli projít sítím kádrové politiky KSČ. I mezi ně se dostalo několik nastrčených konfidentů (brzy se však o nich vědělo). Jeden z nich bydlel v Dolní Čermné a vím to přímo od něho, pracoval v JZD.

Tajně se utvořila tzv. podzemní církve, která měla své tajné hierarchie. Mnohým mladým mužům se podařilo tajně vystudovat teologii. Byli poté tajně vysvěceni tajnými biskupy. Podzemní církve mimo určité prospěšnosti měla i svá negativa. Jeden z tajně vysvěcených biskupů byl ženatý (osobně jsem ho znal); byl po roce 1989 šéfem charity v Rychnově nad Kněžnou, kam jsem vozil charitní sbírky. Několik ženatých mužů bylo vysvěceno na kněze, dokonce byla vysvěcena na kněze i jedna žena. O těchto lidech, jinak občany velmi dobře informovaná komunistická strana mnoho nevěděla. Neexistovaly oficiálně řády. Tajně ovšem ano a dokonce přijímaly i uchazeče. Mnohdy byly prozrazeny a pak následovala persekuce a soudní procesy.

Ojedinelé pastýřské listy ordinářů se příliš nelišily od běžného tisku. Musely pochlebovat režimu a byly schvalovány příslušnými církevními tajemníky. I k takovéto mediální prokomunistické kampani se museli ordináři propůjčit. Ze zrušených náboženských tiskovin směly vycházet jen přísně cenzurované Katolické noviny, které redigovali „vlastenečtí kněží“ z PiT a spíše než Boha oslavovaly více úspěchy pracujícího lidu a dělnickou třídu.

Věřící učitelé, kteří chodili do kostela, byli ze školství vyhozeni, pokud se nepodvolili nátlaku přestat tam chodit. V lepším případě byli přeloženi. Zde byla jedna paní učitelka, kterou přeložili do Výprachtic. A ona tajně navštěvovala bohoslužby v jiném místě.

A dalo by se dále psát o dalších represivních zásadách minulého režimu. Zvláště důležitou kapitolou by bylo psát o tisících mrtvých, umučených, vězněných a utýraných kněží (viz osud ubitého kněze P. Josefa Toufara, P. Bula aj), biskupech a aktivních laicích, (viz Václav Vaško), věřících učitelích a profesorech vyhozených ze škol, vysokoškolsky vzdělaných intelektuálech, vědcích, ale i sedlácích a prostých lidech donucených pracovat manuálně, jak se říkalo „u lopaty“, nebo sloužit v Pomocných technických praporech (PTP), i nedostudovaných vyhozených studentech, kteří nesdíleli vnucovanou komunistickou ideologii.

Komunismus ve svých hrůzách je dnešními politology srovnáván s nacismem. Byl stejně krutý. Hrůznost byla v tom, že zvěrstva páchal na vlastních spoluobčanech, které fanaticky a nenávisťně označoval za „třídní nepřátele“ a s nimi tak jednal. Nelze věřit ani dnes komunistickým lákavým a líbivým slovům a slibům. Jejich ideologie se příliš nezměnila.

zpracoval Vladimír Jansa

OHLASY A PŘÍSPĚVKY

Pravidelnou rubriku „Co se děje ve farnosti“ jsme se rozhodli přejmenovat, zatím pracovní, na „Ohlasy a příspěvky“. Mělo by to lépe vystihovat její náplň, neboť co se děje ve farnosti víte z ohlášek, stejně jako rozdělení farníků do lektorské služby. Nový název rubriky nemusí být definitivní; přijdete-li na lepší, rádi jej změňme.

redakce

O PRÁZDNINÁCH

„Slovanská epopej“ ...klik... „Mucha“. „Kde? Mám donést plácačku?“ „Ale ne, Alfons Mucha!!“

I když se mi to nestalo, rozhodně vtipná situace a teoreticky by k ní mohlo dojít. Ale to jen úvodem. Víte, o čem úvod je? Ne? Tak čtěte dál...

O prázdninách jsme se totiž s rodinou jeli podívat do Moravského Krumlova. Začali jsme u kaple sv. Floriána na kopci Floriánku a pěšky šli k zámku. Ten se teď ale opravuje (po devastaci lidovou armádou, socialistickými podniky a kdovíčím ještě), takže tam nejsou prohlídky. Jen náhodou jsme v něm objevili výstavu cyklu dvaceti velkoformátových obrazů Alfonse Muchy – Slovanské epopeje. Vstupné však nebylo nejlevnější, a já jsem se snažil tátu přemluvit, abychom odtamtud vypadli. Ten mě ale přesvědčoval, že se mi to bude hodit do školy. Nakonec jsme si výstavu prohlédli čtyři a zbytek se vydal na pátrací výpravu za zmrzlinou.

Myslím, a táta taky, že jsme neprohloupili. Výstava se nám moc líbila. Obrazy vyjevují významné okamžiky dějin Slovanů (bitvy, střety, tradici, krále,...). Skrývají portréty. Některé jsou částečně malovány fluorescenčními barvami, jež „svítí“. Jedny jsou pestré a zářící, jiné plně zeleně a života, jiné chladně a smutné.

Pár mě jich zaujalo více (např. obraz Slované v pravlasti), ale všechny byly nádherné, malované do detailů.

Tím příběh ale nekončí. Nedlouho poté jsme navštívili hrad Veverčí (napodruhé, neudělejte chybu jako my, v pondělí mají zavřeno), na nějž máme úžasné vzpomínky také.

Když jsme hrad opouštěli, spatřili jsme na zdi plakáty, mezi nimi i jeden upoutávající právě na Slovanskou epopej. Teprve tehdy jsme se dověděli, že výstavu čerstvě otevřeli (asi 3 dny zpět), a ještě k tomu přednostně pro obyvatele Moravského Krumlova. Co se nestane...

Kdybyste měli cestu kolem, vřele doporučuji. A nezapomeňte skočit na náměstí do *cukrárny Z&M* na luxusní domácí italskou zmrzlinu. Docela určitě si takový výlet užijete ☺.

Matěj Mareš

POSTŘEH Z POUTI NA MARIÁNSKÉ HOŘE

Každý máme své jedinečné místo v životě, ve farnosti, stejně jako v rodině.

Od sestry jsem přijala pozvání ke společné cestě autem na sobotní večerní mši svatou za bířmovance a křížovou cestu s mládeží na Mariánské Hoře.

Poprvé jsem mohla prožívat slavení Díkůvzdání na Mariánské Hoře v nové roli babičky v krásně vyzdobeném a osvětleném prostoru kolem nového obětního stolu a slyšet povzbuzení našeho Otce Jendy od ambonu, abychom se nebáli radovat a slavit narozeniny naší maminky Marie, vydávali se na cestu víry spolu s ní.

Také následná Křížová cesta v areálu poutního místa s písněmi chval a díky za vykoupení nás vedla k rozjímání nad jednotlivými zastaveními i nad našim životním putováním s jeho radostmi i bolestným klopýtáním.

Můj pokus o výmluvu, že nemohu číst – vždyť' potmě nevidím, že je to pro mládež 😊 – trošku nevyšel.

Argument Aničky Motlové: „Všichni jsme děti Boží a chceš jít tou cestou sama za sebe?“ a také její ujištění, že mi světlo loučí na cestu posvítí, mi stačil, abych zmlkla a nechala se vést.

Jako je Maria nazývána Zářící jitřenkou naší spásy za její jediné ANO, tak se mohou i naše nepatrné váhavé kroky důvěry stávat světylkem k odvaze a naději pro druhé.

Nám, kteří jsme připutovali na Mariánskou Horu v neděli brzy ráno, či až odpoledne, zaslal na IKF již v pondělí Otec Jenda fotografie z hlavní poutní mše svaté sloužené apoštolským nunciem. Jsem ráda, že patřím do „Farnosti snů“ našeho Otce Jendy a nepřestávám děkovat Bohu za něj i všechny jeho spolupracovníky, že jsme jednou Boží rodinou pod ochranným pláštěm Panny Marie.

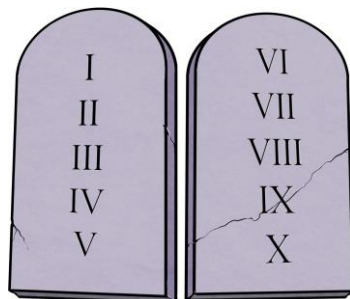
Bohu slava (Bohuslava) Syková

POUTNÍČEK

DESET PŘIKÁZÁNÍ

Mojžiš vystoupil na horu Sinaj, aby mluvil s Bohem. „Víš, co jsem pro vás udělal,“ řekl Bůh. „Nesl jsem vás na orlích křídlech a přivedl jsem vás k sobě. Poslouchejte mě a dodržujte moje přikázání a já z Izraele učiním velký národ. Stanete se zcela výjimečným lidem na celé zemi. Uzavřu s vámi smlouvu.“

Znáte dobře Desatero přikázání? Zvládli byste vyjmenovat všech deset přikázání správně za sebou?

Modlitba:

Pane Bože, pomáhej mi, prosím, abych se choval a jednal tak, abys byl se mnou spokojený.

K zamyšlení:

Přemýšlej o deseti přikázáních, která dal Bůh Mojžišovi. Která ti přijdou obtížná?

-em-

MLADÝ POUTNÍK

*Hle, pošlu před tebou anděla,
aby nad tebou po cestě bděl
a přivedl tě na místo, jež jsem ti určil.
Uctívej ho a naslouchej jeho hlasu
a nebouři se proti němu.
V něm přebývá mé Jméno.
Jestliže budeš jeho hlasu bedlivě naslouchat
a budeš dělat, co říká, budu nepřítelem tvých odpůrců.
Můj anděl půjde před tebou, praví Bůh.*

(Exodus 23,20-23)

Boží láska k člověku je tak velká, že každého z nás obdařil strážným andělem. Pomáhají nám zdárně překonávat různé životní zkoušky. Pro každého z nás jsou průvodci, ochránci a motivující kamarádi.

ANDĚLÉ A JEŽÍŠ KRISTUS

Celý život Ježíše Krista je obklopen působením andělů:

- 1) jejich chvalozpěv zní při Kristově narození
- 2) ochraňují Ježíšovo dětství
- 3) obsluhují ho na poušti
- 4) dodávají mu síly ve smrtelné úzkosti
- 5) také oznamují radostnou zvěst o vtělení a o Ježíšově vzkříšení

„ANDĚLEM“ MŮŽE BÝT I KAŽDÝ ČLOVĚK

Máš problém. Nemůžeš dál. Nejde to. Tu někdo jiný dostane vnuknutí, jakýsi tichý a naléhavý příkaz jít za tebou, prokázat ti lásku, pomoci ti, potěšit tě, ukázat řešení, dát ti radu, udělat rozhodný krok. Potom řekneš: „Ty jsi anděl!“ Tma se prosvětli, starost zmizela, život je zase plný jasu.

Potkal jsem již spoustu andělů. Často na ulici, v lidském hemžení. Najednou tu byli, podali mi ruku, pomohli rozřešit problém a zase zmizeli, aniž by čekali na poděkování.

„Andělem“ můžeš být i ty sám.

(Phil Bosmans)

ÚKOL:

Staňme se anděly a pomáhejme druhým, jak svým nejbližším, tak lidem které neznáte. Občas stačí jen pouhý úsměv či milé pozdravení a druhému můžete rozzářit den.

-em-

EKONOMICKÁ RADA FARNOSTI**INFORMACE Z JEDNÁNÍ EKONOMICKÉ RADY FARNOSTI (DÁLE „ERF“) V PONDĚLÍ DNE 23. 8. 2021 V 18 HOD. NA FAŘE V DOLNÍ ČERMNÉ**

ERF byla informována a projednávala:

- pozemek v Ostrově – otec Jan informoval, že obec Ostrov projevila zájem o odkoupení pozemku, v září se uskuteční jednání rady obce, kde bude projednán odprodej
- pozemek za Lesovnou – JUDr. Vágnerová oslovila Ing. Nágla ohledně stanovení výše nájmu
- podlaha v knihovně na faře – projednáno s p. Kamilem Marešem
- ozvučení na MH – Pavel Mareš předložil nabídku zhotovení v částce 25.850 Kč. ERF realizaci schválila
- nákup materiálu na střechu fary – odsouhlasení nákupu materiálu na celou střechu fary. Materiál by měl být dodán 21. 9. 2021
- okolí kostela – mez – prořezání stromů – prořezání bylo projednáno na radě městyse. Mgr. Růžička projde straň s komisí a vydá stanovisko
- kabely u schodů a lampa – nutno řešit s p. Rollerem – ještě nebylo řešeno
- oprava střechy kostela v Dolní Čermné – oprava střechy a hromosvodu byla provedena firmou p. Faltuse
- dveře u kostela v Dolní Čermné – nátěr všech dveří provedl pan Kamil Mareš
- farní pozemky – Ing. Svoboda navrhl oslovit Ing. Zpěváka ohledně pravidelných obchůzek
- Mariánská Hora – projednat provoz farního domu
- webkamera na MH – p. Severin přinesl nabídku webkamery s monitorem pro využití u varhan. Sdělil, že ještě projedná s panem Pavlem Marešem
- vybírání daru za poskytnutí pozemku pro stánky o pouti na MH – ERF schválila hotovostní dar
- Lanškrounská Kopa – ERF navrhla jednat s lanškrounskými turisty ohledně využívání farního pozemku, používání WC a odvozu odpadů
- dveře kostela v Petrovicích – nátěr bude proveden v příštím roce
- hřeben kostela na MH – odhad opravy 35.000 Kč. Oprava pouze v případě dobrého počasí
- věžní hodiny – hodiny opět v provozu, zvažuje se elektronická verze
- poklop na studnu na farní zahradě – zajistí Ondřej Málek.

Další jednání ERF se uskuteční ve čtvrtek 11. listopadu v 18 hodin na faře v Dolní Čermné. Pokud bude třeba, budou členové ERF informováni e-mailem.

Zapsala Ing. Marta Marešová, schválil Mgr. Jan Lukeš

NÁVŠTĚVA Z ČERVENÉHO KOSTELCE – 9. ZÁŘÍ 2021

Ve čtvrtek 9. září 2021 se vydala skupina červenokosteleckých farníků na návštěvu za naším bývalým kaplanem Jendou, který u nás působil 3 roky. Všichni jsme se na setkání s ním moc těšili pro jeho veselou a milou povahu. Těšili jsme se na radost, kterou rozdává bez rozdílu – všude a všem 😊.

Naše společné setkání začalo mší svatou v 10 hod. v kostele v Dolní Čermné. Otec Jenda nás představil místním farníkům – na každého z nás měl charakteristickou poznámku přímo na tělo. My jsme mu na oplátku v průvodu s dary přinesli každý papírové srdíčko♥. Po mši svaté nám student František Mareš moc zajímavě pověděl celou historii kostela. V poledne nás v místní restauraci čekal výborný oběd, po kterém jsme jeli na prohlídku kostelů, kde otec Jenda slouží. Prohlédli jsme si kostel ve Verměřovicích, Petrovicích, a nakonec jsme vyjeli na Mariánskou Horu, kde právě chystali pouť. Otec Jenda nám všude poskytl výklad a přidal i nějaké zajímavosti ze svého působení ve farnosti. Čas rychle ubíhal, ale všichni jsme oceňovali, jak jsou všechny kostelíky v pořádku, čisté, vkusně upravené – prostě nádhera, radost pohledět.

Prohlídku kostelů jsme zakončili na faře v Dolní Čermné, kde nás čekalo příjemné posezení venku s kávou, vínkem a vším, co k tomu patří. Otec Jenda nevěděl, co by nám snesl – a ta radost byla vzájemná. Popovídali jsme a připomněli jsme si i pár písniček s doprovodem kytary. Celý krásný den jsme zakončili společnou modlitbou večerních chval a individuálním požehnáním.

Že to bude nádherně prožitý den, jsme věděli, ale skutečnost předčila očekávání. Byl to den, ze kterého budeme ještě dlouho čerpat. Otče Jendo, díky, díky!

za celou skupinu farníků manželé Irena a Josef Středovi

OČKOVÁNÍ

V poslední době se věnuje mnoho prostoru přístupu k očkování proti koronaviru. Ten tím, jak neustále mutuje, nenechává nikoho klidným. A tak je asi dobré, když i Poutník otiskne čtyři stanoviska k tomuto problému.

Teolog P. Marek O. Vácha, přednosta Ústavu lékařské etiky UK:

„Kloním se k zastáncům povinné vakcinace. V Evropě jsme to celé založili na individuálních lidských právech, ale v případě hrozby má kolektivum větší váhu než lidská práva jednotlivce. Když například dostanu ebolu, tak nemohu chodit po Václavském náměstí a vyprávět o svých lidských právech, protože ohrožuji životy dalších občanů. Je tady nemoc, která po celém světě zabila přes 4 miliony lidí a v ČR si vyžádala přes 30 tisíc obětí.“ Ačkoli nám v boji s koronavirovou infekcí chybí lék, máme k dispozici vakcínu jako prevenci. „Máme data, že vakcína pomáhá. Neměli bychom zapomínat na základní instinkt – přežít. Je tu přece choroba, která přivodí bolestivou smrt. Všichni známe desatero a přikázání číslo pět – nezabiješ. A to neplatí jen vůči druhému člověku, ale i mně samotnému, protože zdravý rozum mi říká, že se musím okamžitě nechat očkovat. Kvůli sobě, ale také kvůli tomu, abych virus nepřenášel na ostatní. S pokorou bych chtěl moc poprosit všechny, aby to zvážili a pokud to situace alespoň trochu dovolí, měli by nechat očkovat sebe i svoje děti“ (více přinese Poutník 11/2021).

Svatý otec papež František:

„Poselství naděje v lepší budoucnost: díky Bohu a práci mnoha lidí dnes máme vakcíny, které nás chrání před Covidem-19. Pokud budou všem dostupné, přinášejí naději na ukončení pandemie. Nechat se očkovat vakcínami, které byly povoleny příslušnými orgány, je aktem lásky. A pomáhat většině lidí v tomto směru je projevem lásky. Lásky k sobě samému, lásky k rodině a přátelům a lásky ke všem lidem. Ano, láska je také sociální a politická, vždy překypuje drobnými gesty osobní lásky, která jsou univerzální a schopná proměnit a zlepšit společnost. Je to jednoduchý, ale zásadní způsob, jak podpořit společné dobro a starat se o druhé, zejména o ty nejzranitelnější. Modlím se k Bohu, aby každý přispěl svou troškou, svým malým gestem lásky; ať je jakkoli malé, láska je vždycky velká. Přispějte těmito malými gesty k lepší budoucnosti. Bůh vám žehnej a moc vám děkuji.“

+Tomáš Holub, biskup plzeňské diecéze:

Připojuji se k zveřejněnému vyjádření papeže Františka, že nechat se očkovat proti nemoci COVID-19 je skutkem lásky k bližnímu. Tato slova nejvyššího pastýře Církve chápu jako jasnou odpověď na různé konspirační a pseudomorální názory, které se proti očkování staví a mnohdy bohužel nacházejí živnou půdu i mezi katolickými křesťany. Jako váš biskup proto vyjadřuji naléhavé přání, aby touto formou projevilí svoji křesťanskou lásku k sestřám a bratřím všichni z nás.

To jsou tři. A to čtvrté stanovisko?

Hlas lidu: „Dneska se nenechá očkovat jedině blbec.“ Ale i: „Nechám se očkovat jedině sputnikem!“ A: „běžte s tím do...“

zdroje: ČRo, RV, bP, nejmenovaný hostinec; pro Poutník zpracoval -zj-

DVĚ SVĚTICE STEJNÉHO JMÉNA

V říjnu nám liturgický kalendář předkládá památky dvou světic stejného jména a velmi podobného přízviska. Obě byly řeholicemi karmelitánského řádu a obě byly prohlášeny za Učitelky Církve.

1. října – památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a Učitelky Církve.

Narodila se 2. 1. 1873 v Alençonu v severozápadní Francii. Jmenovala se Marie Františka Terezie Martinová. Když jí byly čtyři a půl roku, zemřela jí matka a otec se přestěhoval s dětmi do Lisieux. Tam začala chodit do školy v penzionátu benediktinek (1881); vstoupila ke karmelitkám (1888), přijala jméno Terezie od Dítěte Ježíše a od Svaté tváře (v lidovém a i u nás rozšířeném pojmenování je nazývána Terezičkou Ježíškovou) a složila řádové sliby (1890). Vynikala pokorou, evangelní prostotou a důvěrou v Boha. Na svou cestu „duchovního dětství“ uváděla také novicky, když jí představená svěřila jejich přípravu (1893). Zasněžila svůj život modlitbě a sebeobětování za spásu duší, za kněze a za misie. Od roku 1895 začala na příkaz představené psát své vzpomínky – „Dějiny duše“. Slibovala déšť růží z nebe, jímž bylo množství dobrodiní, kterými Ježíš oslavil svou malou snoubenku. Zemřela na tuberkulózu 30. 9. 1897 v Lisieux. Pro množství zázraků papež Pius XI. Terezii z Lisieux v době, kdy ještě žily všechny čtyři její rodné sestry, 29. 4. 1923 blahorečil a po dvou letech ji 17. 5. 1925 kanonizoval. V roce 1927 byla vyhlášena za hlavní patronku misionářů a všech misí. V letech 1929-1954 byla v Lisieux postavena bazilika a do ní ke skleněné rakvi s Tereziččiným tělem proudí dodnes statisíce poutníků. V roce 1997 byla prohlášena za Učitelku Církve.

15. října – památka sv. Terezie od Ježíše, panny a Učitelky Církve.

Narodila se 28. března. 1515 v Avile ve středním Španělsku. Když jí bylo 14 let, zemřela jí matka a otec ji dal na vychování k sestrám augustiniánkám. Po vstupu ke karmelitkám (1536) prožívala nejprve období vážného onemocnění a neklidu. V roce 1557 se rozhodla vyloučit ze svého života všechno, co by ji odvádělo od Boha. Začala žít životem hluboké vnitřní modlitby a toužila po návratu k původní řeholi s přísnou klauzurou. Po založení prvního kláštera reformovaných karmelitek (1562) zakládala další a po setkání se sv. Janem od Kříže (1568) dávala podněty k zakládání i mužských reformovaných klášterů. Její spisy se staly školou modlitby. Tereziánská mystika, vyznačující se smyslem pro realitu duchovního života a intimním osobním vztahem ke Kristu, silně ovlivnila duchovní vývoj své doby a měla velký vliv i na myšlení a tvorbu našich barokních náboženských autorů v 17. století. Vynikla jako učitelka modlitby. Stručně ji definovala slovy: „Modlitba je úkon lásky“ a říkala: „Modlitba není záležitostí mnoha slov, ale mnohého milování“. Zemřela v Albě de Tormes 4. října 1582; v důsledku gregoriánské reformy kalendáře byl následující den 15. října a ten je dodnes dnem její liturgické památky. V roce 1622 ji papež Řehoř XV. prohlásil za svatou a v roce 1970 papež Pavel VI. jako první ženu za Učitelku Církve.

zdroj: Liturgia horarum; pro Poutník připravil -zj-

Poutní slavnost na Mariánské Hoře (neděle 12. 9. 2021)

Poutní slavnost na Mariánské Hoře (neděle 12. 9. 2021)

POUTNÍK – ŘÍJEN 2021

Vydává: farnost sv. Jiří, 561 53 Dolní Čermná 1

Internet: dolnocermenska.farnost.eu, farnostsnu.cz, Bankovní spojení: 155816135/0300
Redakční rada: Zdeněk Ježek -zj-, P. Jan Lukeš -jl-, Anna Motlová -AM-, Eliška Motlová -em-
Grafické zpracování: Alice Adamcová, Jiří Adamec

Tisk: HEAT-TECH s.r.o., Dolní Čermná 231

Uzávěrka příštího čísla: 16. 10. 2021. e-mail pro příspěvky: chmup@seznam.cz

Výrobní náklady jednoho výtisku – 20 Kč

NEPRODEJNÉ, pouze pro vnitřní potřebu farnosti; je možná finanční spoluúčast. **DĚKUJEME**